



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 269/2012-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. augusta 2012 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka, v konaní o sťažnosti V. Š., B., zastúpenej advokátkou Mgr. Ľ. L., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 51/87 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 51/87 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 51/87 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. V. Š. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 7 000 € (slovom sedemtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť V. Š. trovy konania v sume 269,58 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov) na účet advokátky Mgr. Ľ. L., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 269/2012 z 19. júna 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť V. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 51/87.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3299/2012 doručeným ústavnému súdu 20. júla 2012, v ktorom sa okrem iného uvádza: *„Prvý úkon vo veci bol dňa 26. 3. 1987 a to výzva na vyjadrenie odporkyne a pripojenie spisu sp. zn.: 8 C 201/1985. Odporkyňa prevzala výzvu dňa 10. 5. 1987, nevyjadrila sa v určenej lehote. Opakovanú výzvu odporkyne na vyjadrenie z 10. 7. 1987, odporkyňa prevzala dňa 25. 7. 1989 a opätovne sa nevyjadrila v určenej lehote. Dňa 1. 9. 1987 bol určený termín pojednávania na deň 28. 9. 1987. Pojednávanie bolo odročené s tým, aby sa odporkyňa vyjadrila k jednotlivým položkám na termín 26. 10. 1987... Pojednávanie bolo odročené na termín 11. 11. 1987 za účelom výsluchu svedkov.*

Pojednávanie dňa 11. 11. 1987 bolo odročené na termín dňa 2. 12. 1987 za účelom opätovného predvolania svedka odporkyne.

Účastníci sa písomne vyjadrili vo veci, navrhovateľ 20. 11. 1987 a odporkyňa dňa 28. 10. 1987.

Pojednávanie dňa 2. 12. 1987 bolo odročené na termín 21. 12. 1987 za účelom znaleckého dokazovania na hodnotu nehnuteľnosti a hnutel'ných vecí. Pojednávanie dňa 21. 12. 1987 bolo odročené na termín 13. 1. 1988 a bol ustanovený znalec na ocenenie nehnuteľnosti. Pojednávanie dňa 13. 1. 1988 bolo odročené za účelom výsluchu znalca na termín 27. 1. 1988. Toto pojednávame bolo odročené na neurčito za účelom vykonaní znaleckých dokazovaní - ustanovení znalci uznesením zo dňa 4. 3. 1988.

Dňa 12. 12. 1988 bol určený termín pojednávania na deň 23. 12. 1988, za účelom výsluchu znalcov a svedka bolo pojednávanie odročené na termín 12. 1. 1989. Pojednávanie 12. 1. 1989 bolo odročené na termín 2. 2. 1989, pretože sa nedostavili obaja účastníci, pojednávanie bolo odročené na termín 2. 3. 1989, bol zamietnutý návrh odporkyne na prerušenie konania. Dňa 2. 3. 1989 bol určený termín 23. 3. 1989. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom zabezpečenia spisu Mestského súdu v Bratislave.

Dňa 22. 5. 1989 bol určený termín 15. 6. 1989, pojednávanie bolo odročené pre neprítomnosť odporkyne na termín 16. 6. 1989, toto pojednávanie bolo odročené na termín 6. 7. 1989, toto pojednávanie bolo odročené na neurčito pre zmenu sudcu.

Dňa 5. 10. 1989 nový sudca... určil termín 18. 10. 1989, toto pojednávanie pre neprítomnosť odporkyne bolo odročené na termín 21. 11. 1989 na vyhlásenie rozsudku. Rozsudok bol vyhlásený a doručený účastníkom 5. a 6. 3. 1990.

Na odvolanie účastníkov Mestský súd v Bratislave uznesením sp. zn.: 7 Co 370/91 zo dňa 31. 12. 1991 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil ho na ďalšie konanie. Spis sa vrátil na súd prvého stupňa dňa 24. 1. 1992.

Dňa 13. 5. 1992 bol určený termín 23. 6. 1992, nedostavili sa obaja účastníci a pojednávanie bolo odročené na termín 30. 7. 1992. toto pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že účastníkom bola poskytnutá lehota na špecifikáciu ich návrhov na vykonanie dokazovania.

Dňa 17. 9. 1993 bol určený termín pojednávania na termín 12. 10. 1993, pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom návrhov odporkyne na vykonanie

dokazovania. Dňa 8. 11. 1993 súd odporkyňu písomne vyzval na oznámenie návrhov na doplnenie dokazovania. Odporkyňa výzvu prevzala 24. 11. 1993 a vyjadrila sa až 20. 12. 1993.

Dňa 12. 1. 1994 bol určený termín 8. 2. 1994, pojednávanie bolo odročené za účelom, aby odporkyňa špecifikovala investície do nehnuteľnosti. Dňa 6. 4. 1994 bol určený termín na deň 3. 5. 1994, pojednávanie bolo odročené na termín 7. 6. 1994, pojednávanie odročené na neurčito pre neprítomnosť odporkyne a označenie dôkazov, ktoré žiadala, aby súd vykonal.

Dňa 3. 8. 1994 určený termín 8. 10. 1994, pojednávanie bolo odročené pre neprítomnosť odporkyne na termín 21. 10. 1994, toto pojednávanie bolo pre neprítomnosť odporkyne odročené na 13. 12. 1994, toto pojednávanie bolo odročené pre neprítomnosť odporkyne na termín 9. 2. 1995, kedy bol vyhlásený rozsudok. Rozsudok bol doručený účastníkom dňa 6. 4. 1995 a 24. 3. 1995. Dňa 24. 4. 1995 bola vyznačená právoplatnosť rozsudku dňom 18. 4. 1995.

Dňa 18. 5. 1995 sa dostavila odporkyňa s tým, že proti rozsudku súdu prvého stupňa bolo podané odvolanie dňa 7. 4. 1995. Po vykonanom šetrení súd predložil spis Mestskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní. Uznesením Mestského súdu v Bratislave sp. zn.: 12 Co 242/95 zo dňa 21. 12. 1995 bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie rozhodnutie. Spis sa vrátil na súd prvého stupňa dňa 30. 1. 1996.

Dňa 13. 5. 1996 bol určený termín 20. 6. 1996, konanie bolo prerušené do skončenia veci Okresného súdu Bratislava IV sp. zn.: 6 C 516/95 a 6 C 955/97 o neplatnosť kúpnej zmluvy k rodinnému domu, ktorý bol predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva a bol predaný bez súhlasu odporkyne v čase, keď bola vyznačená právoplatnosť rozsudku zo dňa 9. 2. 1995. Konanie bolo prerušené do 13. 8. 2004, keď rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k.: 6 C 955/97-124 zo dňa 3. 7. 2003 nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 4. 2004.

Dňa 13. 10. 2004 bol určený termín pojednávania 23. 11. 2004. Pojednávanie bolo odročené za účelom znaleckého dokazovania hodnoty domu a bytu. Dňa 26. 1. 2005 bol ustanovený znalec a znalecké posudky boli vyhotovené dňa 31. 5. 2005 a dňa 25. 5. 2005. Znalečné bolo znalcovi priznané uznesením zo dňa 14. 9. 2005 a bol určený termín dňa 29. 11. 2005, toto pojednávanie bolo odročené na termín 16. 2. 2006, toto pojednávanie bolo odročené na termín 11. 4. 2006, toto pojednávanie bolo odročené na termín dňa 1. 6.

2006. Toto pojednávanie bolo odročené na termín 26. 9. 2006, toto pojednávanie bolo odročené na vyhlásenie rozsudku dňa 29. 9. 2006, kedy bol vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa.

Na odvolanie odporkyne súd prvého stupňa predložil spis na Krajský súd v Bratislave dňa 13. 11. 2006, Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn.: 8 Co 478/04 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil vec na nové konanie. Spis sa vrátil na súd prvého stupňa dňa 25. 9. 2008.

Dňa 29. 9. 2008 bol určený termín pojednávania 18. 11. 2008, nedostavil sa navrhovateľ a na žiadosť odporkyne určený termín až na deň 24. 2. 2009, toto pojednávanie bolo odročené pre neprítomnosť navrhovateľa na termín 26. 3. 2009, toto pojednávanie bolo odročené pretože odporkyňa nebola pripravená na pojednávanie na termín 28. 4. 2009. Toto pojednávanie bolo odročené na termín 11. 6. 2009, pre neprítomnosť navrhovateľa bolo odročené na termín 10. 9. 2009, toto pojednávanie bolo odročené na termín 2. 10. 2009. Toto pojednávanie bolo odročené na termín 19. 11. 2009, kedy bol vyhlásený rozsudok. Rozsudok bol účastníkom doručený 22. 12. 2009 a 11. 1. 2010. Odvolanie odporkyne bolo predložené Krajskému súdu v Bratislave dňa 8. 4. 2010. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 2 Co 78/10 zo dňa 2. 11. 2011 bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vrátený na nové konanie. Spis sa vrátil na súd prvého stupňa dňa 11. 11. 2011.

Dňa 14. 11. 2011 bol určený termín pojednávania 19. 1. 2012. Dňa 8. 12. 2011 na žiadosť odporkyne bol termín pojednávania zmenený na deň 9. 2. 2012. Odporkyňa dňa 9.2.2012 oznámila, že navrhovateľ zomrel, preto súd uznesením zo dňa 7. 3. 2012 konanie prerušil do skončenia dedičského konania. V dedičskom konaní nebolo zatiaľ rozhodnuté.

Predmetná vec o vypořádání bezpodielového spoluvlastníctva manželov je skutkovo aj právne náročný spor, vzhľadom na predmet sporu a tiež aj na dĺžku konania, ktorá medzičasom uplynula 25 rokov. Dĺžku konania ovplyvnila tá skutočnosť, že konanie bolo najskôr prerušené od 20. 6. 1996 do 13. 8. 2004, t. j. 8 rokov a opakovane od 7. 3. 2012 doposiaľ.

Dĺžku konania ovplyvnilo aj to, že účastníci nereagovali na výzvy zo strany súdu, navrhovateľ 1x, odporkyňa minimálne 4x. Ďalším dôvodom pre prieťahy v konaní zo strany účastníkov bolo aj to, že pojednávania boli odročené pre ich neprítomnosť alebo pre ich

nepripravenosť. U navrhovateľa sa jednalo o štyri pojednávania a u odporkyne o jedenásť pojednávanií.

Dĺžku konania ovplyvnila aj tá skutočnosť, že v deväťdesiatich rokoch bol do odd. 6 C neprimerane vysoký nápad, čo ilustrujú aj vyššie uvedené konania o neplatnosť právneho úkonu z tohto odd. a ich spisové značky 6 C 516/95 resp. 6 C 955/97.

S poukazom na uvedené navrhujem Ústavnému súdu..., aby sťažnosť vo vzťahu k Okresnému súdu Bratislava IV ako nedôvodnú zamietol...“

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 6 C 51/87 ústavný súd zistil rovnaké skutočnosti, ktoré uviedol okresný súd, preto ich považoval za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu veci a jej význam pre sťažovateľku.

1. Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ide o sporové konanie, ktoré nie je právne zložitá (obdobne napr. IV. ÚS 173/05, III. ÚS 336/07), pretože v ňom možno využiť stabilizovanú judikatúru všeobecných súdov. Ústavný súd preto neakceptoval vyjadrenie okresného súdu, že išlo o právne zložitú vec. Pokiaľ ide o skutkovú zložitosť predmetného sporu, ústavný súd konštatuje, že žiadna prípadná skutková zložitosť veci, ako to uviedol okresný súd, nemôže ospravedlniť doterajšiu dobu tohto konania bez právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

2. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľka podstatnou mierou neprispela ku vzniku zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní tak, ako na to poukázal okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti tým, že *„nereagovala na výzvy zo strany súdu... minimálne 4x“*, a preto okresný súd musel pojednávania odročiť viackrát pre neprítomnosť sťažovateľky alebo pre jej nepripravenosť. Naopak, ústavný súd zo spisu zistil, že sťažovateľka bola v konaní zastúpená advokátmi, z neúčasti na pojednávaniach sa prevažne

ospravedlnila zo zdravotných dôvodov a uvádzané skutočnosti v okolnostiach daného prípadu nemali výrazný vplyv na doterajší priebeh konania.

Na druhej strane ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka ako účastníčka konania podávala aj odvolania proti rozhodnutiam okresného súdu, v dôsledku čoho sa spis viackrát nachádzal na odvolacom súde (spolu 58 mesiacov). Hoci mala nesporne právo na procesné úkony, ktoré urobila, ale v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania však neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). V súlade s touto judikatúrou preto dobu potrebnú na rozhodnutie o sťažovateľkou uplatnených procesných právach ústavný súd nezapočítal do doby zbytočných prietáhov v konaní okresného súdu. Obdobne do tejto doby ústavný súd nezapočítal obdobie, keď bolo konanie prerušené (od roku 1996 do roku 2004), teda viac ako 8 rokov.

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Predmetom posúdenia je konanie, ktoré začalo v marci 1987, avšak vzhľadom na skutočnosť, že zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej pôsobnosti, relevantné obdobie, v ktorom možno skúmať, či došlo, alebo nedošlo k zbytočným prietahom v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sa začalo len 15. februára 1993. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že ak aj nie je v zásade oprávnený skúmať a rozhodnúť o porušení základných práv pred 15. februárom 1993, neznamená to, že pri celkovom hodnotení, či za obdobie, ktoré od 15. februára 1993 uplynulo, došlo, alebo nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nemôže tiež zohľadniť stav konania k uvedenému dátumu (napr. IV. ÚS 277/04).

Ústavný súd predovšetkým zastáva názor, že napadnuté konanie, ktoré nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 25 rokoch od jeho začatia, nie je potrebné osobitne vyhodnocovať a uvádzať prípadne jednotlivé obdobia nečinnosti okresného súdu (m. m. IV. ÚS 280/2011), pretože v okolnostiach danej veci už samotná dĺžka konania je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľná a ničím neospravedlniteľná. Tu je však

potrebné uviesť, že činnosť okresného súdu bola najmä neefektívna a nesústredená, pretože i keď vo veci nariad'oval pojednávania a štyrikrát aj rozhodol, jeho rozhodnutia boli vždy nadriadeným súdom z dôvodu nedostatočného zisteného skutkového stavu a z dôvodu rôznych procesných a iných väd zrušené, dosiaľ vo veci právoplatne nerozhodol a stav právnej neistoty neodstránil (II. ÚS 217/06, III. ÚS 129/2012).

V súčasnosti je predmetné konanie uznesením zo 7. marca 2012 prerušené z dôvodu úmrtia navrhovateľa.

Ústavný súd zdôrazňuje, že občianske súdne konanie, ktoré bez meritórneho právoplatného rozhodnutia trvá tak dlho, ako to je v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia v celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 173/05, IV. ÚS 251/05).

Pri posudzovaní sťažnosti sa ústavný súd vysporiadal aj s vyjadrením okresného súdu, ktorý prípadné prieťahy v konaní odôvodnil tým, že v „*deväťdesiatich rokoch bol do odd. 6 C neprimerane vysoký nápad*“. Vyjadrenie okresného súdu v tomto smere ústavný súd neakceptoval, pretože už viackrát uviedol (napr. I. ÚS 23/03, I. ÚS 141/03, II. ÚS 153/06), že nadmerné množstvo vecí (vysoký nápad), v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia (m. m. I. ÚS 39/00, I. ÚS 55/02). Okresný súd vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, že v danej veci ide o takýto prípad.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 51/87 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa

nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci, hoci je konanie v súčasnosti opäť prerušené (úmrtie navrhovateľa).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 15 000 € z dôvodov v nej uvedených.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy aj priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 51/87 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti danej veci ústavný súd považoval priznanie sumy 7 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Ústavný súd podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľke náhradu trov konania v celkovej sume 269,58 € z dôvodu trov právneho zastúpenia (ako to požadovala v sťažnosti), a to za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti – vykonané v roku 2012) v sume po 127,16 € a dva režijné paušály v sume po 7,63 €, ktoré zaviazal uhradiť okresný súd (bod 4 výroku nálezu).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2012